

Dva americké problémy, které dovedly zemi k pogromům. Protesty černochů proti diskriminaci? Mají více práv než bílí!

- CZ24 News | 11. června 2020

USA: Gevorg Mirzajan přináší pohled více "zleva" na příčiny současných ničivých protestů v USA a současně dokládá, že rasová diskriminace černochů je tak jako tak pouhý lživý stereotyp levičáckých médií

Stereotypní pohled na příčiny rozsáhlých nepokojů v USA především ze strany hlavních sdělovacích prostředků stále omílá historku o protestech černošské populace proti rasové diskriminaci. Jaká je pravda o důvodech, proč jsou američtí policisté tak agresivní hlavně proti černochům a střílejí, aby je neutralizovali? A proč černoši v USA tvrdí, že se cítí lidmi druhé kategorie?

„Lidé se znovu vydávají do ulic po celých USA. Ale ne oslavovat objevení vakcíny či odpuštění svých dluhů. Prvním hromadným východiskem z karantény byly masové protesty proti policejnímu násilí, které začaly jako následek lynčování George Floyda, a současné pokusy státu toto povstání občanů potlačit.“

Úryvek z článku nazvaného „Proporcionální reakce“, pocházející z pera jednoho z mnoha amerických novinářů specializujících se na výzkum rasismu a genderové nerovnosti, jasně dokumentuje hlavní akcenty společné prakticky pro všechna liberální média, která informují o současných protestech. Jako by za všechno mohla policie a vládní orgány, které diskriminují černochy. Proto utiskování obyvatel vyšli do ulic.

Přitom ve snaze vyřešit rasový problém ve společnosti museli bílí občané učinit pokání (dokonce i padnout na kolena - leckde se to už opravdu děje), zastavit skutečnou diskriminaci a omezit práva policie v naději, že pak již budou všichni žít dlouho a spokojeně.

Ve skutečnosti je všechno mnohem nebezpečnější.

Agrsivní policisté?

Americkým liberálům a demokratům se nelíbí brutalita americké policie. A nejen její tvrdost, ale i připravenost začít střílet na zločince i podezřelé. USA vedou před ostatními vyspělými zeměmi v počtu lidí zastřelených policií.

Je však chyba na straně policie? Jistě, částečně jedná tvrdě s pocitem beztrestnosti, jaký mají příslušníci pořádkových sil. V osmdesátých letech Nejvyšší soud USA rozhodl, že policista může zastřelit člověka tehdy, pokud cítí ohrožení svého života, nebo lidí kolem sebe. Čili nikoli pouze tehdy, kdy hrozba prokazatelně existuje, ale i v případě, že to tak bezprostředně cítí. V důsledku toho jsou policisté v USA jen zřídka voláni ke spravedlnosti a ještě vzácněji odsouzeni za vraždu civilistů.

Amerika má ovšem také primát před všemi zeměmi, pokud jde o počet zabití střelnými zbraněmi obecně. A to zčásti i proto, že USA vedou v počtu zbraní v rukou civilistů. V přepočtu na jednoho obyvatele je to téměř dvakrát více než v Jemenu - v po zuby ozbrojené zemi, kde hoří občanská válka. Jinak řečeno, americká populace, která představuje přibližně 5% obyvatel světa, vlastní 45%

všech střelných zbraní v soukromém držení na světě. A nejde jen o lidi, kteří si oprávněně drží zbraně, aby chránili své domovy – vlastníky zbraní jsou miliony asociálních jedinců, kteří je používají k páčání zločinů. Čím více těchto zbraní mají v rukou obyvatelé konkrétního amerického státu, tím více v tomto státě zabíjí policistů. A tím adekvátně více zabíjejí i samotní policisté.

Vyřešit problém jednodušší metodou – omezením prodeje zbraní občanům stát nemůže. Je zde totiž druhý dodatek americké ústavy přijatý v roce 1791 („Protože dobře organizovaná domobrana je nezbytná pro bezpečnost svobodného státu, nesmí být porušováno právo lidí na držení a nošení zbraní“) a zbrojní lobby, která ho brání a je současně důležitým sponzorem Republikánské strany (Podotkněme, že autor ignoruje známou skutečnost, že plošné omezení držení zbraní je zcela kontraproduktivním, neboť potom se slušní lidé nemají jak bránit a násilná kriminalita strmě vzrůstá – jak ukazuje trpká zkušenost z mnoha zemí – pozn. PP).

Maximum, jakého odpůrci volného trhu se zbraněmi docílili, bylo zpřísnění pravidel jejich prodeje. To však lze snadno obejít nákupem zbraní skrze prostředníky (což aktivně využívají například mexické kartely, které se zásobí vysíláním místních mamiček do supermarketů se zbraněmi v Arizoně či v Novém Mexiku).

Kdo je opravdu utlačován?

Druhým problémem je samotná afroamerická komunita. Liberální média dělají z černochoů oběti zvlé a diskriminace.

Mnoho černých aktivistů – sportovců, rapperů atd. – dnes píše v médiích hněvivé články, v nichž hovoří o hluboce zakořeněném rasismu v americké společnosti. Fakticky tak ospravedlňují rabování a vandalismus páchaný v reakci na „diskriminaci“. Ve skutečnosti však k žádné diskriminaci nedochází. Afroameričané mají stejná práva jako běloši (nebo často dokonce mnohem více práv – v americké společnosti se vůči černochoům uplatňuje tzv. pozitivní diskriminace). Ale problém je v tom, že černoši nejsou schopni, nebo nechtějí svá práva využívat tak, aby se stali plnohodnotnými občany. A nejde jen o to, že obvykle vyrůstají v chudých čtvrtích a převážně v neúplných rodinách. Hlavní problém spočívá ve skutečnosti, že černošské elity a jejich spojenci z Demokratické strany nemají zájem na tom, aby se Afroameričané integrovali do společnosti jako rovnocenní a vážení členové.

Po vítězství v boji za občanská práva před půl stoletím černošské elity nedokázaly, nebo nechtěly změnit svoji agendu. Mlátit pantem za práva černochoů je mnohem jednodušší, a proto dokázali černou komunitu utopit v emancipačním boji – pro boj samotný.

„Je jim 55 let a říkají, že jim je každý zavázán – a pouze učí, že černoši mají požadovat ještě víc. Nic jiného nedělají. Problém tím jen zhoršují. A z tohoto je afroamerická elita živa,“ vysvětluje Andrej Korobkov, profesor politologie na státní universitě v Tennessee.

Přitom statistika „diskriminace“ je velmi výmluvná. Ano, černoši jsou zabíjeni nepoměrně častěji. Jenomže černoši také zabíjejí mnohem častěji – podle statistik mají lví podíl (až 80%) na rasově motivovaných zločinech. Pro srovnání: podíl Afroameričanů na populaci USA je pouze asi 13%. Tyto statistiky se zásadně nezmiňují, protože černošská komunita má silného spojence – establishment Demokratické strany. Obě síly uzavřely alianci. Černí vůdci dali Demokratům hlasy převážně část černošského obyvatelstva, a za to se Demokráté nepletou do záležitostí černého společenství – poskytli mu politické zastřešení a hlídají příděl dotací.

Přiznat si realitu

V důsledku padly USA do pasti – do nepříjemné smyčky. Snaha omezit právo policie střílet ostrými náboji a používat donucovací prostředky může vést k hromadnému odchodu policistů ze služby. Ochota hanobit policii v situaci, kdy v USA existuje spousta lidí s velkými kvéry a malou sociální odpovědností, může vést k chaosu. Jakmile dojde k situaci, při níž bude paralyzována nebo neutralizována policie, černá část populace rozpoutá ještě větší násilí.

Současné protesty svým rozsahem převyšují ty předchozí – rozdíl však podle všeho souvisí s epidemií koronaviru.

V USA je 40 milionů lidí nezaměstnaných, další každou chvíli mohou přijít o práci. Podíl lidí spokojených se svými životy klesl na úroveň listopadu 2008 (vrchol finanční krize). Lidé se nejen zlobí na vládu, ale vylévají si hněv na policii, která nyní musí hlídat dodržování karanténních opatření a tradičně používá proti narušitelům sílu.

Je to však pouze další únik od reality. Protesty se budou nejen opakovat, ale budou eskalovat na pozadí všeobecné radikalizace americké společnosti. Radikalizace, k níž dochází v důsledku hromadného chudnutí nižších vrstev a rostoucí popularity socialistických idejí mezi mladými lidmi, ale také z důvodu zhoubné politiky amerického establishmentu – především jeho levé části.

Pokud budou elity i nadále utíkat před řešením klíčových sociálně-politických otázek, pak současné protesty mohou přerůst v mnohem větší vzpouru. Divokou a nemilosrdnou.

GEVORG MIRZAJAN

Překlad: protiproud.cz